

5/VIII/1976

A part

Són ben nombrosos, en català, els mots composts, inclosos dins les categories dels adverbis, les preposicions i les conjuncions, que no són sinó locucions o conjunts de mots que s'ha convingut d'escriure unint o soldant llurs elements constituents. Es el cas de mots com ara amunt, avall, enfora, enfront, dejorn, enlaire, pertot, aleshores, malgrat, daltabaix, tothora, tanmateix, potser, almenys, etc.

Però al costat d'aquest casos de grafia aglutinada existeixen diversos conjunts de mots o locucions els components dels quals mantenen llur forma independent en l'escriptura, llevat d'algun cas en què s'han substantivat. De tots els exemples que en podríem dir, ens importa només de destacar, naturalment, aquells que ens hem adonat que són objecte habitual de dubtes i errors: a part, a punt, de seguida i així mateix.

Un apart (forma substantivada) és allò que es diu a part, especialment en el teatre. Fora d'aquest cas, cal escriure sempre a part: Es tracta d'un cas a part. El vam cridar a part. Apunt és també un substantiu: els apunts d'un pintor o bé els d'un estudiant. A part d'aquests casos, com a locució adverbial, cal escriure sempre a punt, separadament: Em trobareu sempre a punt. Han arribat a punt. Estan a punt de començar. I els conjunts de seguida i així mateix, malgrat els dubtes que susciten, no coneixen sinó l'escriptura separada: De seguida s'enfaden. Ho farem de seguida. Ens ho va explicar així mateix. Digueu-li que estigui a punt, que vingui de seguida i, així mateix, que no es quedi a part.

ALBERT JANE